

staden, i hvilket den afgjørende Kamp skal udkæmpes. Nu maa det være indlysende for Enhver, at det vil være en meget vanskelig Opgave for den danske Hær at forsvare Kjøbenhavn, naar den kun er dækket ved i Hast opfattede Feltbesætninger; men skal Opgaven overhovedet kunne løses, maa Hæren have et stærkt Artilleri, baade Feltartilleri og Positionsartilleri, at støtte sig til, og Artilleriet udretter Intet, naar det ikke er godt kommanderet og Stydningen ledet med en Indsigt, der kun kan findes hos Folk, der gennem Aarvæfker ere bleve uddannede dertil. Det er nutildags ikke Antallet af Kanoner, der kunne opstilles, hvorpaa det kommer an, men Antallet af velrettede Stue, der præsteres med disse Kanoner. Det er ogsaa vitterligt, at det ved de Dvervælfker, som i de senere Aar have fundet Sted angaaende Forstærkningen af Stillingen udenom Hovedstaden ved Feltbesætninger til Anvendelse for den nuværende Hær under en eventuel Krig, har vist sig som en af Hovedvanskelighederne for at komme til et tilfredsstillende Resultat, at man var saa overmaade stærkt indskrænket med Hensyn til Befalingspersonale for det Positionsartilleri, som man hensigtsmæssigt kunde anbringe i Stillingen. Det maa desuden ikke overses, at der ogsaa udenfor Hovedstaden kan være Anvendelse for Fæstningsartilleri til Besætning i Replipunkter og Skytzbatterier, anlagte til Dækning af Havne, Flaadestationer o. s. v., hvilke Besætninger, da de skulle virke til sidste Dieblit, ikke tør paaregnes at være trukne tilbage til Hovedstadens Forsvar. Fæstningsartilleriet maa derfor betydelig udvides, for at Artilleriet ved den sidste afgjørende Kamp skal kunne yde de andre Vaaben den Understøttelse, som de ikke kunne undvære.

Had dernæst Hærens Forstærkning angaar, da blev der vel i 1867 organiseret 11 Forstærkningsbatailloner Fodfolk foruden Kjøbenhavns Væbning; men man vil under en eventuel Krig neppe kunne vente sig meget af disse Afdelinger. Med Undtagelse af Livgardens Forstærkningsbataillon og Kjøbenhavns Væbning ere Kammerne nemlig i høj Grad usfuldstændige; det er ikke lykkedes dels paa Grund af uheldige Aldersgrænsbestemmelser og dels paa Grund af den Forring, der stilles til Befalingsmændene, at de skulle bo paa bestemte Steder i Landet, at saa Kammerne udfyldte paa den Maade, som det var paatænk. Kommer hertil, at med Undtagelse af Kjøbenhavns Væbning Forstærkningsafdelingerne aldrig ere indfaldte til Dølse, vil det kunne forstaaes, at disse Afdelinger, saaledes som de nu ere, ikke kunne anses for meget krigsdygtige. Paa den anden Side vil det vistnok indrømmes af Alle, som i vore senere Krige have haft ældre Mandstab i deres Afdelinger, at dette Mandstab

er et fortrinligt Soldatermateriale, og at Forstærkningen, organiseret og benyttet paa passende Maade, vil kunne yde et væsentligt Bidrag til Landets Forsvar, navnlig til Forsvar af bestemte Stillinge. Derfor maa Forstærkningen organiseres flydligere, der maa sørges for, at der virkelig er et tilstrækkeligt Antal Befalingsmænd til Stede ved en Krigs Udbrud, og Afdelingerne maae jevnlige samles om end kun til kortvarige Dølfker.

Da Børnepligtsloven endelig bemyndiger Regjeringen til i Krigstid at benytte til Landets Forsvar alt vaabensført Mandstab, selv det, som ikke staar i Rullerne, bør man have forberedt Organisationen af en Landstorm som sidste Reserve og til Kystbevogtning.

Resultatet af den foregaaende Undersøgelse er altsaa, at den Del af Hæren, der ved en eventuel Mobilisering skal optræde som Operationshær i aaben Mark, vilde lide af meget væsentlige Mangler, som nødvendig maa søges rettede ved en Revision af Hærløven, om ellers Hæren skal kunne opfylde sin Bestemmelse. Den overordnede Ledelse vil være vanskelig paa Grund af Mangel paa et Mellemled mellem Brigaden og Bataillonen; Afdelingerne ville mangle et stort Antal Befalingsmænd baade i Officers- og Underofficerstklassen; for Fodfolkets Vedkommende vil dette navnlig være søleligt ved Reservebataillonerne, som ikke strax ville kunne rykke ud; efter den første alvorlige Fægtning ville adskillige Afdelinger sandsynlig være utampdygtige paa Grund af Mangel paa Befalingsmænd. Feltartilleriet vil kun i Løbet af længere Tid kunne mobiliseres i en tilstrækkelig Styrke, og det vil af Mangel paa faste Befalingsmænd, navnlig Officerer, ikke kunne udrette med Hensyn til Stydning, hvad man nu bør forlange af dette Vaaben. Besørgelsen af den saa vigtige Partitjeneste, hvorved Hæren blandt Andet forsynes med Ammunition, vil blive overordentlig mangelfuld, da den først skal improviseres ved Mobiliseringen. Der vil intet Fæstningsartilleri være til at give Hæren den Støtte, som den under en Kamp i en befæstet Stilling kan gjøre Fordring paa. Endelig er det paavist, at Forsvaret ikke vil kunne saa tilstrækkelig Udbytte af Forstærkningsafdelingerne, saaledes som disse ere organiserede efter den nugældende Ordning.

Det Maal, man skulde naa ved gennem en ny Ordning at raade Bod paa de her paapegede Mangler, var at have en Operationshær paa 31 Batailloner, 16 Eskadroner og 12 Feltbatterier à 8 Kanoner, hvilket, naar Bataillonens Styrke regnes paa 800 Mand, vilde give omtr. 30000 Kombattanter, som skulde være istand til strax efter Krigens Udbrud og efter Mobiliseringens og Koncentreringens Fulbendelse at rykke ud og optage Kampen i 1ste Linie. Desuden skulde